

Grimmelshausenův Dobrodružný Simplicius Simplicissimus vydán v roce 1668 (s datem 1669) se do kanonu světové literatury zapsal jako pikareskní román. Jedním z důvodů, proč tato kniha dokáže oslovit čtenáře i po více než 300 letech od svého vzniku, je bezpochyby obdivuhodná významová hloubka a dějová pestrost, jež u čtenáře může navodit dojem nepřehlednosti a mnohoznačnosti autorem použitých prvků.

Tato diplomová práce se zabývá kompozičními principy uplatňujícími se v této knize. I když se v dnešní době v praxi již mnohdy osvědčila užitečnost přístupu naratologického, k němuž vytvořil především G. Genette praktické instrumentarium, a tento přístup by se mohl nabízet i zde, má práce se od něj vědomě odklánět.

Po stručné zmínce starších pokusů o uchopení domněle tektonické struktury Simplicissima a nastínění nejdůležitějších tendencí výzkumu v nařazení tohoto díla byla formulována zdejší výchozí pozice. Hlavní východisko spočívalo v úvaze, že metoda analýzy by se měla přizpůsobit zkoumanému, ne naopak. Vlastní četba Grimmelshausenova románu jakož i výsledky stavějících studií k Simplicissimovi mě dále utvrdily v názoru, že bude potřeba zaměřit se ani ne tak na velicíny typu "vyprávěc", "pásmo postav", "perspektiva vyprávění", jako spíše na alegorii a postupy produkce i recepce s ní v baroku spojené. Za pojmem struktury díla zde tedy nestojí naratologie, nýbrž alegorie a biblická exegese. Samotný pojem "struktury" jsem přitom vymezila spíše široce, strukturou je zde rozuměn systém navzájem souvztahovaných prvků. V jakém vztahu jednotlivé prvky k sobě stojí a jaká funkce je jim přičítána, to bylo úlohou následného rozboru románu.